

PHẦN 16

Lão Vương tài xế và bà vú đến pháp đình làm chứng thư kết hôn. Lão Lâm cho đôi bạn già mượn chiếc xe dùng vào mọi công việc hôn lễ, điều rất thú vị là Cốc Minh hôm nay lại làm tài xế trong cuộc hôn lễ này. Bà Lâm mừng vui hiện ra mặt, vì bà tin rằng, làm Nguyệt lão xe chỉ hồng cho một vụ thì thọ thêm mười tuổi.

Trước đêm hôn lễ, đôi bạn già cùng làm lễ tạ ơn vợ chồng lão Lâm, họ cảm động đến rơi nước mắt.

Bọn họ được nghỉ dài hạn một tuần lễ để hưởng tuần trăng mật. Từ này lão Vương và bà vú đã chính thức thành vợ chồng.

Cả nhà lão Lâm bàn tán nhau, kể từ này nên sửa đổi tiếng xưng hô lại cho thích hợp. Lão Lâm vừa cười vừa nói:

- Lão Vương thì gọi là lão Vương chứ không sửa đổi khác hơn được.

Bà Lâm nguýt chồng nói:

- Còn bà vú cũng gọi bà vú thì có sửa đổi gì đâu.

- Có, phải có chứ.

- Vậy thì nên gọi bà vú bằng bà Vương nhé!

Bà Lâm như đắc ý đề nghị của mình, lập tức kêu trước:

- Bà Vương ơi, bà Vương!

Bà vú vừa thất lại lưng quần vừa chạy ra:

- Thưa bà gọi tôi?

- Đương nhiên là gọi bà chứ ai!

Cả nhà cùng cười rộ lên. Bà vú hơi nhột nhạt hỏi:

- Thưa bà dạy việc chi?

- Không việc chi cả.

Lão Lâm tiếp lời vợ:

- Bà vú! Không, bà Vương! Từ này sửa đổi cách xưng hô lại, gọi bà là bà Vương.

- Thưa ông, bà, cậu và... mợ! Tùy ý gọi sao cũng được.

Bà vú đi trở vào nhà sau, Lộ San đột nhiên kêu:

- Bà Vương ơi, cho ăn cơm sớm chút đi!

Bà vú trả lời vọng lại:

- Gần xong rồi, chờ chút sẽ có ngay.

Lộ San nói với vẻ rất tự nhiên:

- Thưa ba má, chiều nay cho con đến chơi nhà bạn học.

Lão Lâm cười cười hỏi:

- Con muốn lão Vương đưa đi không?

- Con đi xe buýt cũng được, để xe cho ba đi làm việc.

Bà Lâm nói:

- Đưa con đi một chút, tốn bao nhiêu ngày giờ mà sợ. Tội gì phải đi xe buýt.

Lão Lâm phì phà thuốc xì gà:

- Nếu con thấy gấp thì gọi bà vú dọn cơm sớm chút đi.

- Không sao, ăn xong cũng còn sớm chán.

Lộ San liếc nhìn Cốc Minh thấy chàng không khác một gã câm, không hề nói nửa lời. Bà Lâm thấy thế kêu lên:

- Cốc Minh!

- Má gọi con có điều chi?

- Chiều nay con bồi bạn với vợ con đi chơi nhà bạn học của nó được không, nếu tiện xem phim hay du ngoạn những nơi vui vẻ.

- Má để con tính vấn đề đi hay không với Lộ San.

Lão Lâm ngáp dài nói:

- Ăn cơm xong ngủ một giấc mới được, hôm qua đánh chén bài chót tại nhà kỹ sư Thạch mệt đừ.

Cơm nước xong, Lộ San lập tức lên lầu trang điểm. Nàng cũng không cần hỏi han đến hai đứa con gái. Lão Lâm giỡn cùng Tiểu Lộ, bà Lâm bồng Nhị Lộ đặt lên gối, hai tay bà luôn vuốt đầu tóc nó. Cốc Minh liếc nhìn hai con rồi đi thẳng lên lầu:

- Lộ San, em có cần anh đi cùng em không?

Lộ San đã sắp đặt trước, nên cười mà trả lời:

- Lúc đầu thì tính anh đi với em chứ, bây giờ thì không mấy cần thiết rồi.

- Bởi em không thích có anh đi theo?

Lộ San giả vờ cười luôn miệng:

- Không phải vậy đâu. Con bạn học của em nó có tâm sự, nên muốn em đến cùng nó nói chuyện riêng trong phòng, do đó, có anh đi thì bất tiện cho anh. Tối nay, mình xem xi-nê.

Không chút nghi ngờ, Cốc Minh lập tức nói:

- Bây giờ em đi một mình, tốt hơn mình cùng đi xem xi-nê cũng được.

Lộ San mỉm cười, không phải vui mừng vì nàng trang điểm đẹp, mà nàng vui cười vì đặc ý sự nói dối của mình.

Cốc Minh ngồi nhìn nàng trang điểm. Chàng không hề hoài nghi vợ mình đến nhà bạn học nói chuyện suốt ngày sao lại trang điểm kỹ lưỡng:

- Em muốn mặc đồ gì?

- Mặc quần tây.

- Mặc quần màu đỏ tía nhé?

- Tùy anh lấy cho em một chiếc.

- Đi giày gì?

- Giày đế bằng.

- Còn gì nữa anh sẽ đem đến đây đủ cho.

- Em muốn đội nón rom.

- Tất cả anh để trên giường.
- Anh giúp em gọi bà Vương đem nước rửa mặt.
- Anh thay lấy nước cho em cũng được
- Cảm ơn anh.

Cốc Minh đi xuống lầu, Lộ San tức cười một mình, vì nàng không cần dùng nước rửa mặt, mà cần nói chuyện cho chàng khỏi hoài nghi, chớ bồn nước vẫn còn sạch để ngoài cửa.

Nàng thay đổi y phục, dùng tay vuốt sơ đầu tóc và lấy gương ra soi mặt, nàng lấy làm mãn ý. Bỗng nghe tiếng chân đi, nàng biết là Cốc Minh đã mang nước lên. Nếu là Tạ Cách Luân thì nàng đã xô cửa chạy ra, đưa hai tay đón tiếp.

Cốc Minh chưa đi đến cửa đã hỏi:

- Lộ San! Anh sẽ đem đến cho em một ly đá lạnh.
- Cảm ơn anh.

Cảm ơn thì thật nhiều, nhưng thiếu sự thành tín. Nàng cũng đến thau nước rửa tay cho có chừng, sau đó uống ly đá lạnh của chàng vừa đem đến. Nước đá tuy lạnh ngoài môi, nhưng không hề làm lạnh được quả tim nàng đã dành cho Tạ Cách Luân.

Nàng trang điểm xong, còn nhiều chuyện mà bà vú phải làm sau đó, nào là đồ trang điểm còn bỏ bừa bãi trên bàn, nào là quần áo nàng thay ra tung bừa lên giường, nào là tủ áo lộn xộn không thứ tự.

- Nè! Em đi đi.
- Được, anh đã gọi lão Vương đem xe ra chờ em.

Cốc Minh đi lót lót theo sau nàng, xe vừa gần đến cửa, chàng nhanh chân chạy lại mở cửa, Lão tài xế cho xe từ từ lăn bánh. Cốc Minh đưa tay vẫy chào, Lộ San vẫn không ngoái lại.

- Chú Vương hãy đưa tôi đến nhà người bạn học.

Nhà người bạn học của nàng nơi nào, lão Vương chưa hề biết, lão chỉ biết nơi mà lão thường ngừng xe cho nàng xuống. Nhưng lão cũng hỏi:

- Phải nơi thường ngừng xe mấy lần trước không cô?

- Ồ! không bao lâu đã đến nơi, xe ngừng. Lộ San lật đật xuống xe, không đợi lão Vương hỏi gì, nàng nói:

- Cảm ơn chú, khỏi cần đến rước để tôi tự kêu xe về.

Lần này nàng khỏi chờ lão Vương chạy xe đi xa, cũng không cần trông trước ngó sau, nàng liền gọi xe, nàng không bảo xa phu chạy đến quán cà phê Hoàng Hậu, mà bảo xa phu chạy đến lữ quán Uy- Ni- Tư.

Đến nơi, nàng không còn do dự vì sợ tại lữ quán nhiều người dòm ngó, mà nàng đi thẳng đến phòng số 803 cúi đầu nghe gõng và gõ cửa, nàng hỏi nhỏ:

- Có ai trong phòng không?

Tạ Cách Luân nghe tiếng gõ cửa, chàng buông tờ báo xuống, bước ra mở cửa chàng bỗng kinh ngạc:

- A! Lộ San, anh không ngờ em đến đây.

Chàng đóng sầm cửa lại. Tim Lộ San đập mạnh, Tạ Cách Luân như có một sức trấn tĩnh kỳ dị. Chàng rót cho nàng một ly nước:

- Ý! Ngồi chớ. Ngồi dùng nước.

Lộ San mỉm cười không trả lời.

Luân chỉ chiếc ghế gần bên giường:

- Chưa biết người đẹp ngồi đây có vừa ý không?

Cũng tạm ngồi thử coi nào!

Lộ San vừa ngồi xuống vừa hỏi:

- Chắc anh sắp ngủ trưa?

- Đúng vậy, thật anh không ngờ em đến, nên mở cửa tiếp khách hơi thiếu lễ độ.

- Không phải anh thiếu lễ độ, mà tại em đến đột ngột thì có lý hơn.

- Nếu kẻ này biết trước người đẹp quang lâm, sẽ đứng tại cửa mà chờ đợi bao lâu cũng được.

- Làm rộn phá giấc ngủ trưa của anh.

- Không sao, nghe người đẹp tới thì lập tức tỉnh dậy ngay.

Má nàng ửng hồng, nàng nguýt chàng, rồi nàng cúi xuống uống nước, đầu óc nàng chỉ thắc mắc, tại sao bốn ngày qua chàng không ước hẹn với nàng? Nàng ngược mặt lên hỏi:

- Máy bữa nay anh vẫn mạnh?

- Vẫn như thường, Lộ San! Máy hôm nay anh vẫn tưởng nhớ đến em, nhưng không dám đường đột hẹn hò với em như những lần trước, vì anh sợ nhiều lần em đi một mình ra ngoài, nhà chồng em sẽ nghi kỵ mà sanh ra khó lòng, cho nên, anh cố gắng nhẫn nại.

Sự thất vọng của nàng tiêu tan ngay, nàng nhoén miệng cười, trong cái cười hàm chứa nhiều thương xót cho người tình của mình chịu cô độc, vắng vẻ lạnh lùng:

- Vì vậy, em mới đến để thăm anh.

Chàng khích động như trẻ con:

- Lộ San! Cám ơn em đối với anh rất tốt.

- Máy hôm nay anh có đi du ngoạn nơi nào không?

- Có vui về gì mà du ngoạn.

- Sao anh không đi xi-nê hoặc khiêu vũ?

- Nếu không có em anh vui thích gì mà đi.

Lời nói của chàng làm nàng xúc động mạnh, nàng nhìn Luân trân trọng, đôi mắt nàng trở nên mơ buồn khó tả. Nàng sẽ đặt ly trên bàn, đôi tay chống lên trán. Mắt nhìn Luân không khác nhìn vào gương soi mặt tại nhà.

Trước mắt nàng là cái hình bóng mà nàng đã say mê trong tư tưởng, giờ đây hình bóng ấy đã là sự thật trước mắt, không còn phải mê mẩn loạn cuồng nữa.

Cũng may, Tạ Cách Luân còn giữ tánh chất quân tử, nếu không thì nàng khó mà cưỡng lại.

Trước khi Lộ San ra đi, nàng cũng không hề cảnh giác việc gì sắp xảy ra. Trong khi đôi má nàng đỏ bừng, cũng may lúc nhục thể nàng giao động, nhưng Tạ Cách Luân vẫn ngồi trầm tĩnh như lão ngư ông, tuy biết rằng cá đã cắn câu, nhưng chàng không thừa cơ hội đó, chàng chỉ dùng lời êm dịu:

- Lộ San! Em khỏi sợ anh cô đơn và tịch mịch, vì đến thứ hai này anh đã nhận việc tại cơ xưởng rồi.

- Thật thế à?
- Dầu anh có nói dối với ai khác nhưng với em thì không.
- Em rất sung sướng mà chia mừng cùng anh, và có lời chúc viên kỹ sư trẻ tuổi.
- Nếu em nói anh là người tình, thì anh sẽ quì xuống mà tạ ơn em.
- Thật vậy sao? Em đâu phải là một lão ân nhân bảy, tám mươi tuổi mà anh phải quì để tạ ơn.
- Dầu em đến bảy, tám mươi tuổi vẫn đẹp như thường.
- Em không tin điều đó, miễn sống đến bốn mươi tuổi cũng đủ lắm rồi.
- Ý! Đừng nói vậy chứ.
- Nói thật, em rất sợ đến tuổi già lưng còm gối mỏi. Có lúc em nghĩ, miễn sống đến ba mươi tuổi thì chết cũng được, phái nữ đến ba mươi tuổi vẫn còn đẹp như thường. Người nào không đẹp thì chết đi còn sướng hơn.
- Lộ San! Đừng thảo luận đến điều đó nữa! Anh đây không còn bao lâu cũng ba mươi tuổi rồi.

Nghe chàng nói nàng bắt tức cười, không biết nên an ủi hay khen thưởng chàng? Nàng nói:

- Anh tuy tuổi đã lớn, nhưng càng lớn tuổi càng đầy tánh chất quyến rũ.
 - Anh rất hận mình không còn khoảng hai mươi một, hai mươi hai tuổi.
- Nếu hai mươi một tuổi thì lớn hơn Cốc Minh nhiều ít, hiện giờ Lộ San đối với Cốc Minh không còn hứng thú nữa, nên nàng nói:
- Em không thích những chàng quá trẻ tuổi.
 - Thế là em thích những người tuổi lớn như anh?
 - Anh hay quên quá đi, điều đó em đã nói rồi mà!
 - Nếu đúng như lời em, thì anh ăn mừng cho mớ tuổi tác của mình.
 - Ồ! Đàn ông lớn tuổi mới chững chạc.
 - Ha... ha... ha...
 - Làm gì mà cười dữ vậy? Cười em nói chuyện không đầy đủ ý nghĩa hả?

- Lộ San! Em thật là đáng yêu.

- Anh xem em như là trẻ nít chớ gì?

Lời nói êm ái của nàng tự nơi môi hồng xuất phát, thơ ngây, có lúc chàng xem nàng như một em gái bé bỏng đáng yêu, nhưng chàng không hay biết, nàng hiện đang làm mẹ hai đứa trẻ song sanh.

Nàng đối với chồng cũng như gia đình nhà chồng của nàng không quan tâm cho lắm, chẳng những chàng không hề hỏi thăm việc bên chồng nàng thì chớ, trái lại, có lúc nàng đề cập đến Cốc Minh thì chàng dùng những lời lẽ cũng như động tác bông đùa khiến cho nàng càng say mê thích thú hơn:

- Lộ San! Có lẽ anh sẽ làm việc mãi tại Đài Bắc này.

- Và anh cũng ở mãi tại lữ quán này?

- Ba má muốn anh ở nhà ông cậu.

- Tại sao anh không ở.

- Biệt thự của ông cậu rất lớn, lại có người chăm sóc.

- Thế là anh phải dọn về ở nhà ông cậu?

- Anh không muốn, vì ở đó mất tự do. Em biết cậu anh thích những thằng con trai tối ngày không rời khỏi thư phòng.

- Rồi anh tính thế nào?

- Anh chuẩn bị thuê nhà.

Nghe chàng nói thuê nhà, Lộ San mừng ra mặt:

- Thế thì hay lắm.

- Đúng vậy. Lộ San! Anh rất cảm ơn em gái anh.

- Tạ Đào Ý, nàng...

- Nó nói: Anh ở Đài Bắc nên thuê nhà, trong tương lai chúng tôi gặp anh rất tiện.

Lộ San cúi đầu xuống cắn nhẹ vào môi, tỏ vẻ cảm kích Tạ Đào Ý vô cùng. Nếu chàng ở đậu nhà của ông cậu, thì sự gặp gỡ giữa chàng và nàng vô cùng khó khăn:

- Em của anh có ý kiến rất hay.

- Nó cũng sắp làm mẹ rồi.
- Thật vậy sao?
- Nó rất lưu ý đến em, nhờ anh trao lời thăm em.
- Cám ơn nàng.
- Trước khi anh chưa về nước, nó rất giận em...
- Chắc chắn nàng hiểu làm em chớ gì.
- Tạ Đào Ý giận em đã kết hôn với người khác.
- Theo ý kiến của Ý thì... rất khát vọng được gọi em bằng chị dâu.
- Em... Nàng tỏ vẻ hồ thẹn không nói nên lời.
- Lộ San, hiện giờ Ý không hề nghĩ đến chuyện quá khứ, nếu nó không mang cái bụng chứa thì đã theo anh đến Đài Bắc rồi.
- Có rất nhiều điểm, em đối không phải với em của anh.
- Tánh của nó rất tốt, nhưng có lúc phóng túng đôi chút thôi.
- Chồng của Tạ Đào Ý là...
- Chàng trai có cái tên là Lý Bửu Bồi.
- Đúng là cái tên như vậy đó à?
- Phải rồi, là đại danh của em rể anh.

Nàng thoáng nở nụ cười trên môi, nhưng kịp thời tan biến đi. Lộ San và Tạ Đào Ý là bạn học rất thân, khi cả hai còn ở trường, thề thốt với nhau, khi có chồng thì sẽ cho nhau hay để cùng đến dự hôn lễ nhau. Kết quả lời thề đó, Lộ San là người đã quên trước nhứt. Nghĩ đến đây, Lộ San ngáp dài lên một tiếng bởi mỗi ngày nàng thường có giấc trưa, Luân nhìn thấy cười nói:

- Con chim nhỏ đã mỏi mệt rồi!
- Bởi mỗi ngày em đều có ngủ trưa nên thành tật.
- Em hãy ngủ một giấc đi.

Nàng nhìn chiếc giường nệm của chàng rồi lắc đầu, Luân sợ nàng hiểu lầm:

- Em hãy ngủ đi đừng lo gì cả, anh ngồi đây xem sách, không khuấy phá em đâu.

- Nếu ngủ không được thì cùng anh đi rong chơi suốt ngày nay.

- Được, anh tự nguyện bồi bạn em đi rong chơi. Lộ San, còn có việc này anh cần báo cho em rõ.

- Ý! Tin tức gì coi bộ quan trọng quá vậy, nói thử nghe coi.

- Anh đã thuê nhà rồi.

- Đừng gạt nhỏ này bồ ơi.

- Em hãy tin đi, không bao giờ anh lừa gạt em.

- Chuẩn bị chừng nào dọn đến nhà mới đó?

- Ngày mai.

- Mau dữ vậy sao?

- Đồ đạc bàn ghế đã sắm sẵn tất cả rồi.

- Sắm gồm những dụng cụ gì?

- Chỉ sắm một ít đồ cần dùng đơn giản vậy thôi, má anh hy vọng anh ở tại Đài Bắc được thông thả.

- Anh có hạnh phúc nhiều quá.

- Phải rồi, miễn hạnh phúc cùng em là đủ rồi. Bởi hôm nay không tốt ngày, nên anh để ngày mai sẽ dọn đi.

- Em không ngờ anh mê tín đến thế.

- Anh mê tín cũng có nguyên nhân của nó. Đó là khi chúng ta gặp nhau tại Đài Nam, ngày sau anh xuất dương du học, bỗng nhiên một chiếc lá khô rụng ngay trên đầu anh, anh cảm thấy là một điều không may. Thật không lầm, sau khi đến Mỹ Quốc chẳng bao lâu thì được tin em kết hôn.

Lộ San tức cười, nghe chàng nói nửa đùa nửa thật nhưng rất có duyên và đáng mến, nàng nói:

- Ngày mai em sẽ đến cung hỷ anh dời chỗ ở chớ.

- Em trở thành một người khách đẹp duy nhất trong cuộc lễ này. Lộ San! Nếu em đến, anh vô cùng hoan nghinh.

- Khách chưa hiểu nhà mới của chủ ở phương nào?

- Nếu đem địa chỉ mà nói rõ thì em cũng khó mà tìm ra. Gian nhà rất đẹp, nhưng nó ở trong một ngõ hẻm. Lộ San! Ngày mai anh đến quán cà phê Hoàng Hậu chờ em để dẫn đi coi nhà được không?

- Hay lắm, vào lúc mấy giờ?

- Một giờ hai mươi phút chiều mai.

- OK! Tiếp theo đó, Lộ San còn tiếp thêm: Nếu đúng hẹn mà em không đến được thì vô phương thoát thân rồi, gặp trường hợp đó, xin đổi lại năm giờ nhé!

- Tất cả đều căn cứ vào giờ giấc của em. Lộ San! Anh không muốn em phải vì anh mà bị họ làm khó dễ, miễn là em tính thế nào cho tròn thì anh cũng chiều theo.

Lộ San tỏ ra lo lắng:

- Dầu sao chẳng nữa cũng có một ngày họ phát giác ra được.

- Chúng ta phải tính toán cái ngày đó, nhưng nó đến nơi chậm một chút, nếu mình xây dựng tất cả đầy đủ, thì lại sợ gì ngày đó đến với chúng ta.

Nàng tán đồng theo ý kiến của Tạ Cách Luân, trên nét mặt Lộ San hiện lên vẻ lo âu khó tả. Shakespeare đã nói: "Những người mắc vào đường tình ái, như những kẻ mang bệnh điên, nếu chia rẽ họ rồi nhốt vào trong căn nhà tối tăm như nhốt những người điên, và dùng roi đánh họ. Bọn họ cũng chẳng sợ phương pháp trừng trị hay điều trị bằng thuốc thang, vì bệnh điên ấy đã quá nặng và trở thành nan y rồi, luôn người cầm roi cũng bị nhiễm và say mê trong sự yêu đương đó nữa".

- Lộ San! Tại sao em không ngủ đi? Em đã ngáp dài liền tiếng rồi đó, xem sắc diện con chim nhỏ của anh đã mỏi mệt lắm rồi trong lòng xem cũng không mấy vui nữa.

- Một lát qua cơn ngủ trưa, sẽ hết ngáp ngay.

- Anh không phải chán em ngáp mà muốn em nằm ngủ một giấc, nếu ngủ không được thì nằm nghỉ cũng đỡ.

Nàng không thể chột dạ bởi những lời tán tỉnh ngọt ngào của Tạ Cách Luân, tuy không trả lời hoặc gật đầu đồng ý với chàng, nhưng Lộ San vẫn ngoan ngoãn đi ngay lại giường.

Tạ Cách Luân đứng lên đỡ nàng:

- Em hãy nằm nghỉ đi, đừng lo lắng gì cả. Lộ San, hay em sợ anh?

Nàng không đáp, chỉ lắc đầu...

- Lộ San! Nếu anh nằm ngủ cạnh bên em thì em có thể tin anh cũng có đôi chút quân tử chứ?

Nếu đúng là một vị quân tử sao lại mãi theo đuổi gái đã có chồng, gây cho Lộ San mê loạn không còn nghĩ đến chồng con. Người như thế mà tự xưng là quân tử thì nên gạt bỏ lý trí ra ngoài, không nên mang nó vào trong cơn xoáy của tình yêu.

Nàng suy tới nghĩ lui, rốt cuộc cũng để nguyên ý phục mà nằm xuống giường cạnh Luân. Chàng cũng giữ lời hứa, ngồi cạnh bên nàng mà xem sách. Nhưng càng lâu, chàng không thể giữ lời hứa mãi được, nhìn người đẹp nằm trên giường, nhắm nghiền đôi mắt lại, chàng lấy làm vui vẻ như được con chim nhỏ thường ở bên mình.

Giờ phút nguy hiểm đã trôi qua. Lộ San vẫn yên ổn nằm thẳng người ra và nhắm đôi mắt, khác nào một đứa trẻ đang cần sự dỗ dành của mẹ. Tạ Cách Luân cũng không tỏ thái độ của một con cọp đói vồ cừ non. Thần thái của chàng như đứng trước tượng thánh mẫu lặng lẽ mà nhìn nàng. Giây lát sau, Luân đi động cơ thể, hai tay chống trên giường, giọng chàng êm dịu gọi:

- Lộ San!

Nàng "ứ" một tiếng, đôi mắt nàng như hai cánh cửa sổ từ từ hé mở, thấy chàng đang nhìn nàng trần trối, trái lại nàng không giật mình ngồi dậy chỉ trông vào tia mắt chàng mà mỉm cười. Khiến cho Luân bạo dạn hơn, hỏi:

- Cho anh nằm với em được không?

Lộ San không đáp lại, nhưng đi động người nàng vào trong đôi chút. Dụng ý nàng nhường chỗ cho Tạ Cách Luân nằm. Luân hiểu rõ Lộ San đã hoàn toàn đồng ý, Luân bèn nằm xuống, hai bàn tay vẫn chéo vào nhau để trên ngực, chàng làm như mình là một "Liều Hạ Huệ tái thế" vậy.

Con buồn ngủ đã đi mất, có lẽ cả hai không hẹn mà gặp nhau, nàng cũng bắt chước chàng, dùng hai bàn tay chéo lại nhau mà để trên ngực? Hai người bốn mắt không hẹn mà cùng đồng nhìn lên trần nhà.

Dường như cả hai cũng thương thức cái gì đẹp đẽ của trần nhà? Họ cũng rất bẽn lẽn, như thách thức nhau không ai chịu mở lời trước. Tạ Cách Luân đang suy nghĩ gì? Lộ San cũng đang suy nghĩ gì? Không bao lâu, họ không hẹn mà cùng trở mình quay mặt lại với nhau. Đôi má Lộ San đỏ ửng, không khác tấm

màn màu đỏ trên sân khấu phản chiếu. Tạ Cách Luân nhìn nàng với tia mắt mê man:

- Em không muốn anh nhìn em à. Tiếng nói có vẻ nũng nịu phát xuất từ miệng của Lộ San.

- Lộ San! Em không muốn cho anh nhìn em, nhưng anh muốn làm phiền em một việc.

- Nói thử nghe coi.

- Yêu cầu em móc hai mắt anh đi.

- Á! Ghê lắm! Em không dám đâu.

- Không dám thì để cho người ta nhìn chớ. Nhìn vĩnh viễn mà.

- Vĩnh viễn không chán sao?

- Anh có thể chán ánh sáng của trăng sao, chán non xanh ruộng lúa, chớ không bao giờ chán em.

- Anh à, nếu anh cùng em sống chung nhau vĩnh viễn, em sẽ quên tất cả.

- Do đó mà anh yêu sâu đậm con chim nhỏ của anh.

- Em hiện giờ, đã...

- Đã bay đến đây và đáp trong lòng anh, do đó, anh sẽ hết lòng gìn giữ con chim đó.

Một bàn tay sờ lên mặt của Lộ San. Nàng không khác một con mèo nhỏ kêu lên những tiếng meo meo...

Luân lại dùng một ngón tay vẽ lên đôi mi nàng hết vòng này đến vòng khác, cũng như Cốc Minh đã hôn lên chân mày của nàng.

Nếu lúc ấy, nàng nghĩ đến chồng thì còn có thể miễn cưỡng thoát khỏi lưới tình. Đàng này nàng quá say mê Tạ Cách Luân, dầu cho hàng trăm cái tên Cốc Minh nàng cũng không còn ghi một chút vào tâm.

- Lộ San! Em có biết anh yêu em như điên như cuồng hay không?

- Em...

Nàng muốn thổ lộ tâm tư với Luân nhưng Luân hỏi trước:

- Em cũng như anh hả?

- Phải rồi, tại vũ hội ngày lễ giáng sinh, khi em cùng anh nhảy một bản nhạc, sau đó, em... em...

- Em bèn yêu anh?

Nàng nhỏ giọng:

- Ồ! Lúc đó em vừa mười bốn tuổi.

- Thế mà lúc đó anh không biết, điều đó là một thiếu sót, hôm nay anh xin bỏ túc.

- Cách Luân, anh có thật lòng yêu em không?

- Em không tin thì anh chỉ còn có nước thề.

- Không, anh chỉ nói quả quyết yêu em là đủ.

- Lộ San! Anh yêu em. Yêu mãi mãi, yêu suốt đời...

- Nếu một ngày nào đó, anh không yêu em nữa, em không biết phải làm sao đây?

- Lộ San! Không phải lúc sống mới yêu em, mà cho đến khi xác anh vùi sâu vào lòng đất anh vẫn còn yêu em.

- Từ nay em không ưng nói đến tiếng chết, nghe hôn?

- Vâng, nghe lời vợ yêu quý của anh.

- Anh...

- Hiện giờ đứng ra em là người vợ tốt của anh, không, người vợ đẹp đẽ, rất hoạt bát, rất cao quý của anh.

- Cách Luân, em rất hy vọng được như lời anh.

- Giữa lúc này, anh muốn ôm chầm lấy em mà chạy giữa phố phường, khắp ngõ hẻm của Đài Bắc này.

- Để chi vậy?

- Để anh khoe cái con người sáng chói cho mọi người đều chóa mắt.

- Em cũng vì anh, và được chiêm ngưỡng thì em thỏa mãn lắm rồi.

- Anh nhìn trong mắt của em, có thể hiểu thấu nhịp tim em đang khiêu động, nóng rực, đẹp tốt cùng. Lộ San à, em đừng rời anh nhé! Em có nghĩ đến lúc nào em mới thoa môi son lại không?

- Không.

- Phải rồi! Anh đã biết, chỉ vì chúng ta mới...

- Em không muốn anh nói điều nào nữa đâu.

- Lộ San! Em đã sợ anh hả?

- Em...

- Em không sợ phải không?

- Em... Em không biết.

Từ đó, tiếng họ nhỏ dần, họ cười khúc khích, mọi việc đối với họ thấy đều mới cả... Bức màn màu xanh nhạt kéo lại... Thỉnh thoảng nghe những tiếng rất nhỏ bên trong bức màn.